

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας φθ. τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φθ. ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑξωτερικοῦ :

Ἔτησίαι δρ. 8,—

Ἔτησίαι φρ. 10,—

Ἑξάμηνος 4,50

Ἑξάμηνος 5,50

Τρίμηνος 2,50

Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσπερ. λ. 10. Ἑξοτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 14 Σεπτεμβρίου 1913

Ἔτος 35^{ον}.—Ἀριθ. 42

«Ὁ ὄμιλος ὤρμησε τότε κατόπιν τοῦ Μπόμπη...» (Σελ. 326, στ. γ'.)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια).

— Ἀμὴ ὁ γέρος, ὁ φυλακισμένος ; ἠρώτησε τὸν μάγειρον ὁ τυφλός, καλέ, ποῦ ὁ κύριός σας τὸν εἶχε κλεισμένο σὲ μιὰ κάμαρα, στὴ δεξιὰ πτέρυγα τοῦ πύργου, τί ἔγεινε ; Τὸν πῆραν μαζί τους ;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτήν, τὰ πρόσωπα τοῦ μαγείου καὶ τοῦ βιεθου τοῦ προσέλαβον τόσῳ ζωηρᾷ ἔκφρασιν ἐκπλήξεως, καὶ ἡ ἐκπληξίς αὐτὴ ἐφάνετο τόσον εἰλικρινής, ὥστε ὅλοι οἱ παρόντες ἐπίεσθησαν, ὅτι οἱ ἡλίθιοι ἐκεῖνοι δὲν ἐγνώριζαν διόλου τὸ μυστικὸν τοῦ κυρίου των.

Τοῦτο ἄλλως τε ἦτο φυσικώτατον, ὁ δὲ Μπόμπη; ἐνεθυμήθη, ὅτι μόνον οἱ δύο ἐμπιστοὶ ὑπηρετοὶ εἶχον παρασταθῇ κατὰ τὴν σκηνὴν τοῦ μυστηριώδους δωματίου.

Οὕτως ὁ Ζιροφλέ δὲν ἐπέμεινε ν' ἀνακρίνῃ τὸν μάγειρον περισσότερον, ἀλλὰ τὸν διέταξε μόνον νὰ ἐτοιμάσῃ, ἀμέσως ἓνα καλὸν γεῦμα διὰ τὴν συντροφίαν.

Ὁ μάγειρος ἔσπευτε νὰ ὑπακούσῃ

καί, μετὰ μίαν ὥραν, εἰς τὴν μεγάλην τραπεζαρίαν τοῦ πύργου, ἀπλέτως φωτιζομένην, οἱ «πατριῶται» ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Νεαὶ ἔρουναι.

Ὁ ἀνατέλλων ἥλιος ἐφώτισεν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Πύργου περιέργον θέαμα. Ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τῆς τραπεζαρίας, εἰς τὸ πάτωμα, εἰς τοὺς καναπέδες, εἰς τὰς πολυθρόνας, ἐκοιμῶντο οἱ πελάται τοῦ Γησίου Βουργουνδικοῦ.

Μετὰ τὸ πορτατεταμένον φαγοπότι, ἔκριναν περιττὸν νάνελθουν εἰς τὰ δωμάτια τοῦ πρώτου πατώματος καὶ ἔπεσαν νὰ κοιμηθῶν ἐκεῖ ὅπου εὕρισκοντο.

Ὁ Μπόμπη; εἶχε διέλθῃ τὴν νύκτα του ἐπὶ τοῦ καναπέ τῆς διπλανῆς μικρᾶς αἰθούσης, ἀλλὰ δὲν εἶχε κατορθώσῃ νὰ κλείσῃ μάτι.

Ἐσθλόνετο κάθε τόσο καὶ ἔβγαίνει, πότε διὰ νὰ ἰδῇ τί καιρὸς κάμνει ἢ ἂν ἐξημέρωσε, πότε διὰ νὰ ρίψῃ μίαν ματίαν εἰς τοὺς κοιμωμένους συντρόφους του.

Δὲν ἤμποροῦσε τότε νὰποσπάσῃ

τὰ μάτια του ἀπὸ τὸν τοῖχον ἐκεῖνον τῆς τραπεζαρίας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐξαφανισθῇ ὡς διὰ μαγείας ὁ κόμης.

Προσέπαθαι νὰ μαντεύσῃ, τί ἀπέγεινε ὁ ἐχθρὸς του : ἐπρόσθαsen ἀρά γε νὰ νέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ τυφλοῦ γέροντος καὶ νὰ τὸν ἀπαγάγῃ, μετὴν βοήθειαν τοῦ Φιρμίνου, διὰ τῶν ὑπονόμων, περὶ τῶν ὁποίων τοῖς ὠμίλησεν ὁ μάγειρος ;

Ἄν πραγματικῶς εὕρισκετο τὼρα ἔξω καὶ μακρὰν τοῦ πύργου, ποίαν ἐλπίδα εἶχε νὰ τὸν ἐπανεύρῃ ; Καμμίαν !

Ποτὲ δὲν θὰ κατῴρθωνε νὰ λυτρώσῃ τὸν τυφλὸν ἀπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ κακοῦ ἀνεψιοῦ του, ὁ ὁποῖος θὰ τὸν εἶχεν ἐγκλείσῃ τώρα εἰς καμμίαν ἄλλην μυστικὴν φυλακὴν, ἂν δὲν τὸν εἶχε κηλὰ δολοφονήσῃ...

Εἰς τὴν σκέψιν αὐτήν, ὁ Μπόμπη; ἀνατρίχιασεν ἀπὸ φόβον. Τῷ ἐφάνη, ὅτι ὁ μυστηριώδης τοῖχος ἤνοιγετο πάλιν

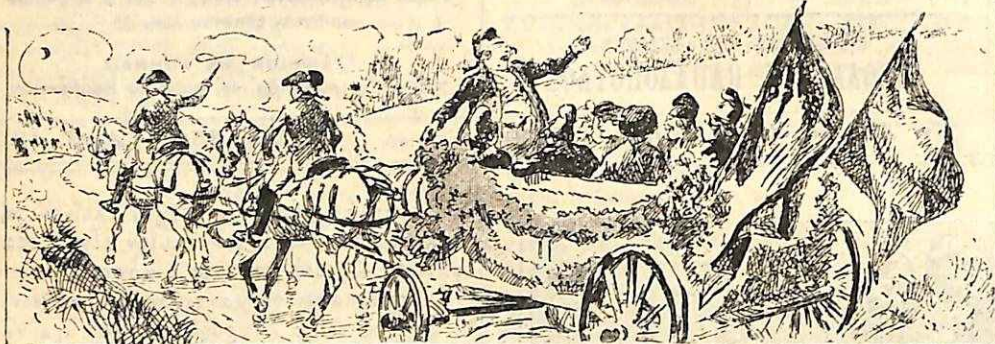

«Ὁχοὶ καὶ τρέμοντες, παρεκάλουν νὰ μὴ τοὺς σκοτώσουν...» (Σελ. 327, στ. β'.)

και ότι παρουσιάζετο η άπεχθής μορφή του κόμητος με τα μοχθηρά, φλογερόλα μάτια...

Αλλά τα ήχηρά ροχαλητά των δύο ισχυρών σωματεφυλάκων του διέλυσαν αυτήν την όπτασιάν, και διήλθεν ήσύχως το ύπόλοιπον της νυκτός.

Αμα εξημέρωσεν, άφισε τους συντρόφους του βυθισμένους ακόμη εις βαθύν ύπνον, και άνέβη δια δευτέραν φο-

«Πίνοντες και άδοντες, έφθασαν άπέξω από την Καμπανίαν» (Σελ. 319, στ. α')

ράν εις το δωμάτιον του τυφλού γέροντος. Ο σκοπός του ήτο να το έρευνήση λεπτομερέστερα, προσεκτικώτερα, μήπως εύρισκε κομμίαν ένδειξιν, κανέν τεκμήριον, κανέν ίχνος ίκανόν να τον πληροφορήση περί της τύχης του προστατευομένου του.

Το δωμάτιον εκείνο ήτο, ως είπομεν, καθώς το είχεν ιδή την πρώτην φοράν. Κατ' άρχάς έ Μπόμπης ήνοιξε τα παραπετάσματα της γλίνης και παρητήρησεν, ότι η κλίνη αυτή ήτο ξεστρωμένη δέν είχεν ούτε σινδόνια, ούτε σκεπάσματα. Έν τούτοις, όταν την προτοείδεν, είχεν άπ' όλα.

Από την παρατήρησιν αυτήν, ο μικρός συνεπέρανε λογικώτατα, ότι ο τυφλός γέροντς δέν θα έκατοικοῦσεν εις το δωμάτιον εκείνο, όταν είσέβαλαν εις τον πύργον.

Μήπως είχεν άποθάνη έν τώ μεταξύ ; Πιθανόν.

Ο Μπόμπης εξηκολούθησε τας έρεύνας του. Είς έν έρώρι άνεκάλυψε μερικά παλγά ένδύματα, τα όποια πρέπει νά νήκον εις τον τυφλόν. Τέλος, επί της έστίας, ένα πιάτο, άπλυτον ακόμη, και όλίγα ψίχουλα ψωμιού, έμαρτύρουν, ότι ο φυλακισμένος δέν έγκατέλειψε το δωμάτιον εκείνο πρό πολλού.

Η άταξία, που έβασιλευεν εκεί-μέσα, έπρόδιδε την βιαστικήν άναχώρησιν του. Παρατηρήσας προσεκτικώς το παρκέτον, ο μικρός τζόκεϋ διένρινε διάφορα ξυσίματα και ίχνη βημάτων. Κατόπιν η προσοχή του εϊλκύσθη από μίαν τούφφαν στακτερού μαλλιού, η όποία έμνε σκαλωμένη εις το ξύλον της θύρας.

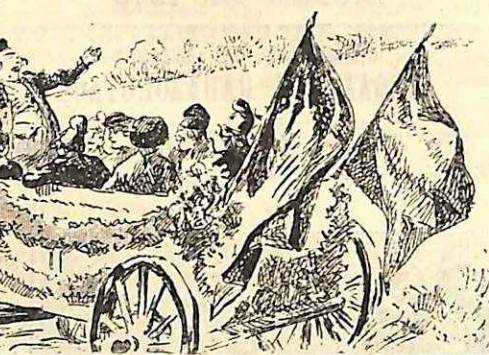
— Μπα! έκαμε' το μαλλί αυτό εϊνε από τη γούνα του γέρου... θυμάμαι καλά το χρώμα της!..

Συνδυάσας δέ την παρουσίαν του μαλλιού προς τα ίχνη των βημάτων και τα ξυσίματα του παιώματος, ο Μπόμπης συνεπέρανε, ότι πάλη θα συνεκροτήθη εκεί-μέσα.

Κ' εξηκολούθησε την προσεκτικήν αυτήν έρευναν, αλλά χωρίς νάνακαλύψη τίποτε άλλο σπουδαίον.

Τί εύρέθη εις την έστίαν.

Ητοιμάζετο πλέον να εξέλθῃ. Αλλά

«Πίνοντες και άδοντες, έφθασαν άπέξω από την Καμπανίαν» (Σελ. 319, στ. α')

την στιγμήν εκείνην έσταμάτησεν άποτόμως, με τα μάτια καρφωμένα επάνω εις την μαύρην πλάκα της έστίας.

Έτρεξεν εκεί και είδεν, ότι ύπρχε μέσα όλίγη στάκτη. Τούτο έσήμαινε, ότι είχαν καύση χαρτιά.

Πλησιάσας περισσότερον, ο Μπόμπης άνεκάλυψε τεμάχιον περιγμηνής, μισοκαυμένον, το όποιον η φωτιά θα είχη σηκώσει, διότι ήτο καθισμένον εις μίαν έξοχην του έσωτερικού τοιχώματος της έστίας, ύψηλά. Έξω από την στάκτην.

Το ήρπασε και το έξε-

δίπλωσε με προσοχήν. Μόνον τα άκρα είχαν καή. Είς το μέσον, με πολύ άνώμαλον γραφικόν χαρακίτσα, ήτο γραμμένη μία έπιστολή.

Αμα κατώρθωσε νάαγνώσκη τας πρώτας λέξεις, ο Μπόμπης εξέβαλε κραυγήν χαράς. Το μισοκαυμένον εκείνο χαρτί τώ έδιδεν έπιτέλους την απόχθες ζητουμένην πληροφορίαν.

Ητο έπιστολή άπευθυνομένη προς τον βασιλέα. Το τρέμον και άκανόνιστον γράψιμον έμαρτύρει, ότι την είχε γράψη όπως ήμπορούσεν ο ίδιος ο τυφλός, ο όποιος, δι' όλίγων λέξεων, ήθελε να πληροφορήση τον Λουδοβίκον ΙΣ' περί της οίκτρός του θέσεως.

Η έπιστολή έλεγε τα εξής:

«Μεγαλειότατε, ο γέρον κόμης Μουσού-Σωβινύ διατελεί από τριών ετών φυλακισμένος υπό του άνεψιού του, ο όποιος έσφετερίσθη την περιουσίαν του. Σήμερον

μεταφέρεται εις το φρενοκομείον του Σαραντών!.. Μεγαλειότατε, δέν είμαι τρελ-λός. Σας έξορκίζω, έλθετε προς βοήθειάν μου και νιμωρήσατε εκείνους, οι όποιοι...»

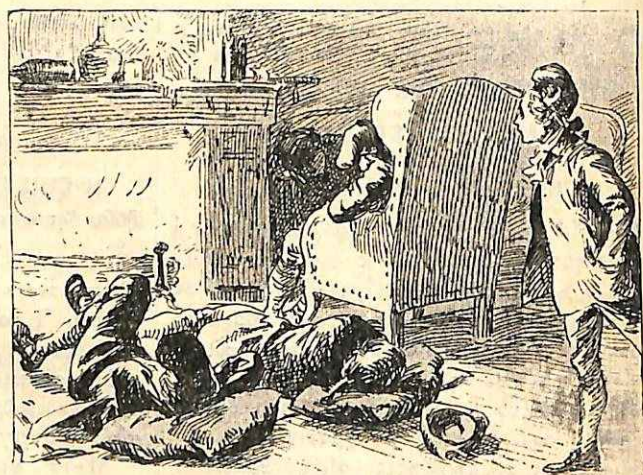
Το τέλος έλειπεν. Αλλ' άδιάφορον! Ο Μπόμπης ήξευρε πλέον ό,τι του έχρειάζετο, ήμπορούσε δέ να μαντεύσῃ εύκόλως τί είχε συμβεί εις το δωμάτιον εκείνο πρό όλίγων ήμερών.

Ο κόμης Μουσού, μετά την άλωση της Βαστίλλης, θα είχε βεβαίως φοβηθή, ότι, κατόπιν των άποκαλύψεων του άποφυλακισθέντος Μπόμπη, θα ήρχοντο τίποτε αδιάκριτοι εις τον πύργον του, νάναμνηθούν εις τας ύποθέσεις του. Έσκέφθη λοιπόν να εύρη δια τον γέροντα θεϊόν του, τον όποιον δέν έτόλμοῦσε να φρονέσῃ, φυλακήν ασφαλεστέραν, και δια τούτο ένήργησε να τώ δοθῇ η άπαιτουμένη άδεια, δια να τον έγκλείσῃ εις το φρενοκομείον.

Το σχέδιον ήτο θαυμάσιον. Απήλλασσε τον κόμητα από κάθε ευθύνην, τώ εξησφάλισε την νομήν της κολοσιαιάς περιουσίας του τυφλού και καθίστα ματαίαν πᾶσαν εκ μέρους του διαμαρτυρίαν. Ποίος άκούει τα παράπονα ενός τρελλού ;..

Περιχαρής δια την έπιτυχίαν του, ο Μπόμπης, με το πολύτιμον γράμμα στο χέρι, έτρεξε να εύρη τους συντρόφους του. Απαγορεύεται το κλέπτειν!

Οι «πατριώται» είχον έξυπνήσῃ και,

«Διά να ρίψη μίαν ματιάν εις τους κοιμωμένους συντρόφους του» (Σελ. 333 στ. β')

μή έχοντες πώς άλλεως να περάσουν την ώραν των, κατεγίνοντο εις τακτικήν λεηλασίαν του πύργου.

Από τα διάφορα δωμάτια, καθείς εδιάλεγε ό,τι του άρεσε και το έκουβαλούσεν εις την τραπεζάριαν. Η μεγάλη αυτή λεία συνεκευάζετο εις δέματα, τα όποια έσκόπευαν να φορτώσουν κατόπιν εις το άμάξι.

Μόνον ο Γκαγιαρντώ και ο Πορτμπέφ εξηκολούθουν ακόμη να κοιμούνται μα-

καρίως. Όταν άνήλθεν ο Μπόμπης και είδεν εις τί κατεγίνοντο οι φίλοι του, δέν ήμπούσε να συγκρατήσῃ την άγανάκτησιν του.

— Έε! έφώναξεν άρπάζων από τον βραχιόνα τον Ζιροφλέ, ο όποιος έπερνούσεν έμπρός του την στιγμήν εκείνην, κρατών έν πολύτιμον ώρολόριον του τσίχου. Τί κάνετε έδω ;

— Το βλέπεις, άπεκρίθη ήσύχως; ο εϊνοπώλης; πέρνουμε μερικά σουβενίρ από το σπίτι του κυρίου άριστοκράτη.

— Μά είσθε κλέπται; ήρώτησεν ο μικρός, κυττάζων άτενώς τους «πατριώτας».

Ακούσαντες εκείνοι την λέξιν, διέκοψαν προς στιγμήν την έργασίαν των.

— Δέν εϊνε κανείς κλέπτης όταν λεηλατῇ ένα πύργο! άντεϊπε κάποιος.

— Μά τί; σένα θάκούσωμε τώρα; προσέθεσεν ένας άλλος.

— Μάλιστα, εί-θε; κλέπται! εξηκολούθησεν άπτόητος ο Μπόμπης. Έτσι που κάνετε, εί-θε; κλέπται. Έγώ σας παρεκάλεσα να έλθετε μαζί μου και να με βοηθήσετε να έλευθ.ρώσω ένα δυστυχῇ φυλακισμένο! όχι όμως να πάρите πράγματα, που δέν σας άνήκουν!

Η άποστρεφή αυτή δέν ήρρισε εις όλους και οι άναιδέστεροι ήρχισαν να φωνάζουν :

— Έξω το παληόπαιδο!

— Όχι, άδελφέ, μάς σκότισε μ' αυτό το φυλακισμένο του, που ούτε καν τον είδαμε!..

— Μά τί ήθελε; Να χασομερήσουμε για νάλθουμε ως έδω, και να φύγουμε με άδειαν χέρια ;

Ο Ζιροφλέ, βλέπων τα πράγματα κάπως άσχημα, έκρινε φρόνιμον νά έπέμβῃ, δια να καθησυχάσῃ και τα δύο μέρη.

— Όχι, Μπόμπη μου, είπε μαλακά, δέν εϊνε σωστό, παιδί μου, να όνομάζης κλέπτας άνθρωπος; που ήλθαν έδω άπο κλειστικώς δια να σε βοηθήσουν. Ούτε πταϊνε βέβαια αυτοί, αν δέν εύρέθη ο τυφλός φυλακισμένος σου... Έπειτα, πρέπει να ξεύρης, το να παίρνῃ κανείς το πράγμα ενός άριστοκράτου, δέν εϊνε σήμερα κλοπή! εϊνε πράξις πατριωτισμού και δικαιοσύνης!

Ο Μπόμπης ήτοιμάζετο νάποκριθῇ ότι δέν έννοούσεν αυτήν την διάκρισιν και ότι η όφαισεις του ξένου πράγματος δια κάθε τίμιον άνθρωπον εϊνε πράξις κακή,—διαν του ήλθε. μία άπρόοπτος ένίχουσις, η όποία μετέβαλεν άμέσως την όψιν των πραγμάτων.

Ο θόρυβος της φιλονεικίας έξύπνισεν έπιτέλους τον Γκαγιαρντώ και τον Πορτμπέφ.

Έστάθησαν μίαν στιγμήν νάκούσουν δια τί ο μικρός των φίλος έφιλονεικούσε με τους συντρόφους των, και άλλα ένόησαν περί τίνος πρόκειται, εξανέστησαν

ως τίμιοι άνθρωποι που ήσαν, και ώρησαν κατά των άρπάγων, οι όποιοι εξηκολούθουν να συγκεντρώνουν τα κλοπιμαία.

Με μίαν σπρωξιάν, ο Πορτμπέφ εξήπλωσεν εις το πάτωμα τρεις, ο δε Γκαγιαρντώ έλαβε τον λόγον.

— Φθάνουν τα λόγια! έφώναξε. Το παιδί έχει δικαιο. Είθε κλέφτες και δέν θαρίσωμε κανένα να πάρῃ από έδω ούτε καρφίτσα!.. Αλήθειαι, Πορτμπέφ ;

(Έπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣ ΠΑΙΔΙΑ

Αγαπητοί μου,

Τι απέγεινε ο μικρός ήρωας, ο δεκαπενταετής εκείνος έθελοντής, περὶ του όποιου σας ώμίλησα εις προηγούμενην έπιστολήν;.. Μην άνησυχήτε, διότι την έχει καλά! Η ένδεσος πληγή του έθεραπεύθη, και από το Νοσοκο-

μείον ο μικρός ήρωας έπέρασεν εις έν ιδιωτικόν Λύκειον των Αθηνών. Τον παρέλαβεν η Πατριωτική Περίθαλψις και τον παρέδωκεν εις τον λυκειάρχην κ. Δ. Ταβουλάρην. Την δε παρελθούσαν Κυριακήν έγενεν η έπίσημος έγγραφη του» με τελετήν, με λόγον του Νομάρχου κ. Δασίου, με λόγον του λυκειάρχου κ. Ταβουλάρη και με λόγον ενός των μαθητών του Λυκείου, ο όποιος περιέβαλε το κεφάλι του νέου συμμαθητού μ' ένα στεφάνι από δάφνην. Εϊνε ίσως το πρώτον παιδί εις τον κόσμον που εισέρχεται εις ένα Λύκειον με τόσας τιμάς. Θα έπωφεληθῇ άρ γα από την αγάπην, από το ένδιόφρον που θα του δείχνουν εκεί-μέσα όλοι, —διευθυντής, διδάσκαλοι, συμμαθηταί του, έπιθεωρηταί, κηδεμόνες του, δια να εκπαιδευθῇ καλά, να μάθῃ γράμματα, να γίνη άνθρωπος, χρήσιμος εις την κοινωνίαν κ' έν καιρῷ...εϊρήνης;

Αν εϊνε φρόνιμον παιδί, θα έπωφεληθῇ. Ούτε θα του κάμουν έντύπωσιν οι τιμαί, ούτε θα τον διαφθείρου τα χάδια. Αν όμως εϊνε άνόητον παιδί, και υπερφανευθῇ ύπέρ το δέον, και το πάρη επάνω του; Τι τα θέλετε! Εϊνε πολύ έπιπνύδονον πράγμα το δάφνινον στεφάνι εις παιδικόν κεφάλι, δεκαπέντε μόνον χρονών! Έγώ τουλάχιστον, αν ήμουν παιδισχολός του, θα έφευγα, για καλό και για κακό να του φορέσουν έτσι δημοσία κ' έπιδεικτικώς.

Αί τιμαί όμως που έγειναν εις τους μικρούς Προσκόπους, δια τας πολυτίμους τωόντι ύπηρεσίας των, τον καιρέν του πολέμου, δέν πιστεύω να βλάψουν κανένα. Διότι έγειναν εις όλους αι ίδιαι. Μ' έν ώραϊον έγγραφον η Κυβέρνησις τους εξέφρασε την ευαρέσκειάν της και τους επήνεσε πολύ. Απεφασίσθη δέ να δοθῇ τώρα, έπίσης εις όλους, από έν μεταλλιον, έν είδει βραβείου. Και εις ανώτερα λοιπόν! Και πάντοτε το καθήκον!..

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Υ. Γ. Πρό όλίγου είδα εις την όδον Σταδίου τον μικρόν ήρωα. τον όποιον είχαν εις την μέσην οι συμμαθηταί του. Τι μικροσκοπικός και χαριτωμένος δεκαετής! Φαίνεται όμως φρόνιμον παιδί. Αί τιμαί και τα χάδια δέν θα τον βλάψουν! Φ.

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ

[Συνέχεια και τέλος. Ίδε σελ. 328]

«Αν ο άνεψιός μου εφύλαξε με θεησκευτικήν ευλάβεια το ένθύμιο του γέρου θείου του, ο κύριος Τρόλλας θα του φανερώσῃ, ότι μέσα από τη φόδρα του επανωφοριού ύπάρχει ένα έγγραφο, και σύμφωνα μ' αυτό, η περιουσία μου θα άνήκῃ 'ς τον Παύλο Κοππέλου. Αν όμως ο Παύλος δέν έδέχθηκε, παρημέλησεν η έπούλησις το κληροδοτήμά του, η περιουσία μου όλόκληρη θα μοιρασθῇ 'ς της πέντε πτωχότερες οικογένειες της πόλεως.»

Τώρα είται πλούσιος, μικρέ μου Παύλε, συνεπέρανε ο συμβολαιογράφος. Δέν επέταξες το ευτελές δώρο του θείου σου. Έκαμες πολύ καλά. Έλα να ξηλώσωμε τη φόδρα και να βγάλωμε το έπίσημο έγγραφο.

— Συγγνώμην, εψιθύρισε ο Παύλος. Δέν έχω έδω αυτό το επανωφόρι.

— Δέν το έχεις! Που εϊνε λοιπόν ;

— Έδω κοντά. Θα πάω να το φέρω. Λάβετε την καλωσύνη να με περιμένετε λίγα λεπτά.

— Ό! τίποτε δέν μάς βιάζει. Με το φέρνεις αῦριο 'ς το σπίτι μου.

Μόλις ο Παύλος είδε τον Τρόλλα να φεύγει, άνέπνευσε.

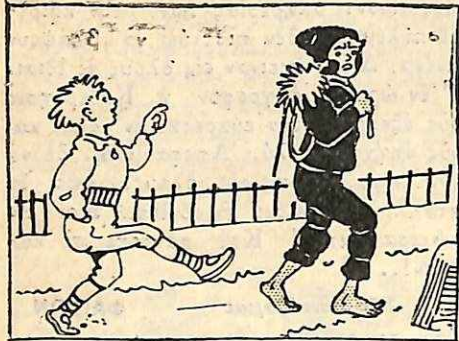
«Αχ! σκέφθηκε. Τι έκαμα ο δυστυχής!»

Την άλλην ήμέρα, από τα εξημέρωματα ήταν 'ς το ποδί. Διέτρεξεν όλους τους δρόμους της πόλεως, για ν' ανακαλύψη το κατάλυμα του μεταπράτου. Αλλ' επί που δέν κατώρθωνε τίποτε. Επί τέλους 'ς έναν άποκεντρο δρομίσκο άκουσε ν' άντηχῇ το πολυθρόνητο :

«Παλγά ρούχα, παλγά παπούτσια άγοράζω...»

Και άναγκώρισε τη χθесινή έρρινη φωνή.

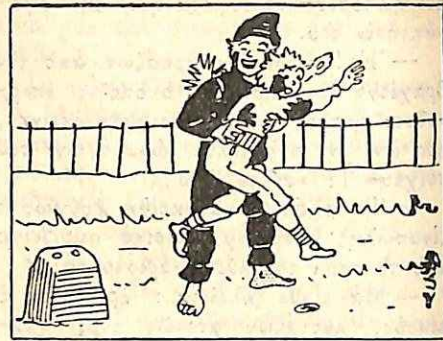
ΠΩΣ Ο ΚΑΤΑΣΠΡΟΣ ΜΙΚΕΣ ΕΓΕΙΝΕ ΑΡΑΠΗΣ

«Ο μικρός Μικέ, που κοροϊδεύει όλο τον κόσμο, ακολουθούσε μία μέρα ένα καπνοδοχοκαθαριστή με γέλια και με φωνές: «— Ή! 'Αράπη! Ή! 'Αράπη!...» Ο καπνοδοχοκαθαριστής γυρίζει και του λέει: «— Βάζω στοί-

χημα δυό δεκάρες, να γίνης και σύ μαύρος σαν και μένα, χωρίς να 'γγίξης ούτε τζάκι ούτε κάρβουνο!» — «Μάλιστα, στοίχημα! άπαντά ο Μικέ. 'Ορίστε, βάζω της δυό μου δεκάρες άπάνω 'ς αυτή την πέτρα. Βάλε και

σύ της δικές σου». 'Ο εργάτης έβαλε και αυτός δυό δεκάρες, κ' εϋθύς άρπαξε τον καλό σας Μικέ και τον έσφιξε στην άγκαλιά του έγκαρδίως. 'Επειτα, αφήνων αυτόν κατάμαυρον και κατάρληκτον, έπηρε τα λεπτά και έφυγε γελών.

«'Ορμησε πρὸς τὸν μεταπράτη.
— Σοῦ πούλησα χθὲς ἕνα ἐπανωφόρι, τοῦ φώναξε.

— Ναί.

— Τί ἀπόγινε; 'Ηθελα νὰ τὸ ξαναγοράσω.

— 'Αδύνατον! Τὸ ἐπούλησα 'ς ἕνα κατάστημα μαλλίνων ἐνδυμάτων 'ς τὴν πλατεία τῆς Μεγάλης 'Αγορᾶς.

— 'Σ τὴν πλατεία τῆς Μεγάλης 'Αγορᾶς;

— Τρέχει ἀμέσως.

'Σ τὴν πλατεία ἐκείνη ὁ Παῦλος μέτρησε πέντε καταστήματα μαλλίνων ἐνδυμάτων. Μπῆκε 'ς τὸ πλησιέστερο. 'Η πύχη τὸν βοήθησε νὰ βρῇ ἀμέσως τὸ κατάστημα ποῦ ζητοῦσε. Μιά κόρη τὸν ρώτησε τὴν αἰτία τῆς ἐπισκέψεώς του.

«'Ο νέος ἀνέπτυξεν ὅσο μπορούσε καλλιτετρα τὴν αἰτιολογία του καὶ ἔμαθε ὅτι ὁ καταστηματάρχης κύριος Θωμᾶς Κλήμης, ὁ πατέρας τῆς κόρης, ἦταν ὁ κάτοχος τοῦ πολυτίμου ἐπανωφορίου καὶ ὅτι πρὸς τὸ παρὸν τὸ φοροῦσε.

— Καὶ ποῦ βρίσκεται ὁ πατέρας σας;

— Πῆγε 'ς τὴν ἐκκλησία.

«'Ο Παῦλος ἔτρεξε 'ς τὴν ἐκκλησία. Σὲ λίγο τὸν πλῆθος ἀρξίσει νὰ βγαίνει καὶ νὰ περνᾷ ἀπὸ μπροστὰ του. Μὲ τὸ βλέμμα ὁ Παῦλος ἐρεῦνησε ὅλους τοὺς ἐμίλους. 'Αλλὰ τίποτε.

Ἐαναγύρισε 'ς τὸ κατάστημα.

— Λοιπὸν δὲν εἶδατε τὸν πατέρα μου; τὸν ρώτησε ἡ κόρη.

— 'Οχι. 'Επέστρεψε;

— 'Επέστρεψε. Τοῦ μίλησα γιὰ σᾶς.

'Αλλὰ ἐπειδὴ ἦταν βιασικὸς καὶ δὲν μπορούσε νὰ περιμένῃ, σᾶς παρακαλεῖ νὰ περάσετε μετὰ δυὸ ἡμέρες.

— Μετὰ δυὸ ἡμέρες! Λοιπὸν ἔφυγε;

— Ναί! πῆγε γιὰ μιὰ ὑπόθεσι ἔξω στὴν ἐπαυλὶ του, ὡς δέκα χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν πόλι.

«'Ο Παῦλος ἀποφάσισε νὰ πάῃ καὶ ἐκεῖ. 'Εζήτησε πληροφορίας γιὰ τὴν

θεσί τῆς ἐπαύλεως καὶ ἔφυγε βιασικὸς. Τὴν ὥρα ποῦ ξεκίνησε, ἦταν μεσημέρι.

«'Αν περπατήσω καλά, σκέφθηκε, θὰ φθάσω σὲ τρεῖς ὥρες καὶ ἔτσι θὰ μπόρῃσω νὰ ἐπιστρέψω στὴν πόλι σήμερα.»

Πραγματικῶς, ὅπως ὑπελόγιζε, ἔφθασε στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα στὴν ἐπαυλὶ, ἀλλὰ κατακουρασμένος.

'Αλλὰ ὁμως ἀπογοητευτὶς ἐπερίμενε ἐδῶ τὸν ἐπίδοξο κληρονόμο τοῦ 'Ανδρέα Κορδάχου.

«'Όταν ὁ ἀγαθὸς Θωμᾶς Κλήμης ἔμαθε τὸ περιστατικὸ τοῦ Παύλου, τοῦ εἶπε λυπημένος.

«Κρίμα, φίλε μου. Αὐτὸ τὸ ἐπανωφόρι δὲν τὸ ἔχω πιά. 'Ένας πελάτης μου τὸ βρῆκε τοῦ γούστου του καὶ ἐπειδὴ κάνει μεγάλες ἀγορὲς ἀπὸ μένα, τοῦ τὸ ἐχάρισα. 'Ο ἀνθρώπος αὐτὸς ὀνομάζεται Μιχαὴλ Χαγίνος καὶ εἶνε μηχανικὸς. Πρὸ ὀλίγου ἔφυγε ἀπὸ ἐδῶ. Πῆρε ἐπιπρὸς τὸν μεγάλο δρόμο. Πέρισε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χωράφια γιὰ συντομώτερα καὶ ἴσως τὸν προφύλαξ.»

«'Ο Παῦλος μόλις πρόφθικε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν καταστηματάρχη.

Μετὰ εἰκοσι λεπτά τῆς ὥρας κατέβηκε ἕναν ἀπότομο κατήφορο. Καὶ καθὼς ἦσαν ἐξαντλημένους ἀπὸ τὴν κούρασι, σκόνταψε σὲ μιὰ πέτρα, ἔπεσε καὶ κτύπησε τὸ μέτωπό του στὴ μυτερὴ ἄκρη ἐνὸς βράχου. 'Η πληγὴ του ἦταν βαρεῖα καὶ ὁ δυστυχὴς λιποθύμησε καὶ κύλισε κάτω ἀπὸ τὸν λόφο.

«'Επειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα μερικὸι ταξιδιώται, ποῦ ἔβγαιναν ἀπὸ ἕνα πανδοχεῖο ἐκεῖ κοντά, βρῆκαν τὸν Παῦλο λιποθυμισμένον ἀκόμη.

— Δυστυχισμένο παιδί! εἶπε ὁ ἕνας. Εἶνε νεκρὸς.

— 'Οχι, ἀπήντησε ἕνας ἄλλος, ἐνῶ ἔβαζε τὸ χέρι του στὴν καρδιά του νέου. Κτυπᾷ... εἶνε ἀκόμη ζωντανός... Πρέπει

νὰ τὸν ζεστάνωμε, νὰ τὸν περιποιηθῶμε.

Οἱ ταξιδιώται ἔβγαλαν μερικὰ ἐνδύματά των ζεστά, ποῦ τοὺς περισσεύαν, τυλίξαν μ' αὐτὰ τὸν πληρωμένον καὶ τὸν μετέφεραν στὸ πανδοχεῖο. 'Εκεῖ τὸν ξάπλωσαν, ἀγκίσθητο πάντοτε, 'ς ἕνα κρεβάτι.

Μόνον ὅταν ἤλθε ὁ γιατρός, ὁ Παῦλος συνῆλθε.

— Ποῦ εἶμαι; ρώτησε.

— Μὴ μιλάς, τοῦ εἶπε ὁ γιατρός. 'Η πληγὴ εἶνε σοβαρὴ.

'Αλλ' ὁ Παῦλος, ποῦ περιέφερε τὸ βλέμμα γύρω του, ἔβγαλε ἔξαφνα μιὰ φωνὴ χαρᾶς καὶ ἐκπλήξεως.

Μέσα στὰ ἐνδύματα, ποῦ μὲ τόση γενναιορροσύνη τοῦ εἶχαν ἀφήσει οἱ ταξιδιώται, ἀναγνώρισε καὶ τὸ πράσινο ἐπανωφόρι τοῦ θείου Κορδάχου!

«'Ο Μιχαὴλ Χαγίνος, ὁ μηχανικὸς, ἦταν ὁ ἀγνωστός εὐεργέτης του.

Τὸ κρατοῦσε τῶρα τὸ ἐπανωφόρι, τὸ εἶχε δικὸ του.

— Σώθηκα, ἔλεγε.

Τὸν νόμισαν τρελλό.

Παρὰ τὴν συμβουλὴ τοῦ γιατροῦ, ἐπέμεινε νὰ σηκωθῇ καὶ ζήτησε ἕνα ἄλογο γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορώτερα στὴν πόλι.

Τὸ βράδυ ὁ Παῦλος βρῆκε στὸ σπίτι του, καὶ μὲ τὴν μητέρα του, τὸν κύριον Τρόλλα.

— 'Ε! ἀπὸ ποῦ ἔρχεται; τοῦ λέει ὁ συμβολαιογράφος. «'Α! νὰ τὸ ἐπανωφόρι! Παρουσιάζεις τὸ κληροδότημά σου στὴν ὀρισμένη προθεσμία. Εἶσαι ὁ γενικὸς κληρονόμος καὶ ὁ διάδοχος τοῦ θείου σου. Χαιρετῶ λοιπὸν τὸν κύριον Παῦλον Καππέλου, τὸν νέον μου πελάτην!

Καὶ ἔτσι ἡ ἱστορία τοῦ πρᾶνιου ἐπανωφορίου τοῦ ιδιότροπου 'Ανδρέα Κορδάχου ἐτελείωσε ἱκανοποιητικὰ γιὰ τὸν Παῦλο.

(René Miguel)

ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

ΒΑΤΡΑΧΟΠΟΝΤΙΚΟΠΟΛΕΜΟΣ

(Μετάφρασις τῆς ὁμηρικῆς «Βατραχομουμαχίας». Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε σελ. 329)

Μὰ κάποιοι Κλεφτομεριδᾶς βρέθηκε 'ς τὰ ποντικά 'Απ' ὅλους πῶς παλληκαρᾶς, γυῖος τοῦ Ψωμοκαρτέρη, Τὸ γυῖό του μόνος του ἔστειλε 'ς τὴ μάχη τὴν ἀντρίκια Κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος στάθηκε 'ς τῆς λίμνης τὸ ἐσπέρη. Καὶ κόμπαζε καὶ φώναζε πῶς ὅλους τοὺς βατράχους Θέ νὰ τοὺς πιάσῃ αἰχμάλωτους ἀπὸ τὴν ἀπὸ τοὺς βράχους. Κ' οἱ βατράχοι σὰν τάκουσαν, 'ς τὴ λίμνη τρέξαν οὔλοι, Μὰ κείνος δὲν τὸ κούναγε, φύλαγε καρσουλὶ. Καὶ βέβαια θὰ τοὺς ἐπιανεν ἂν δὲν τὸν μυριζέταν 'Ο Ζεὺς, καὶ τὰ βατράχια του σὰν Πλάστης δὲ λυπόταν. Καὶ τέτοια μονολόγησε κουνώντας τὸ κεφάλι: 'Ω! ἄλλοι καὶ τρισαλλοίμονο! δουλειὰ πολὺ μεγάλη Βλέπουν τὰ μάτια μου, σταλιά δὲν ἀγροικῶ τὸν τρόμο. Ποῦ τοὺς βατράχους ἔπιασε καὶ πῆραν μαῦρο δρόμο. 'Ας στείλωμε ὅμως γλήγορα τὴν 'Αθηνᾶ ἢ τὸν 'Αρη. Τοὺς ποντικούς νὰ διώξουν, καὶ 'ς τοὺς βατράχους χάρη. Νὰ δώσουν 'ς τοὺς κακομοίρους — 'Αχ! ἀσταλαγχὴ τους [Μοῖρα!]

'Ετο' εἶπε καὶ τὰπῆντησε μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἡ 'Ηρα: «Τὸν 'Αρη ἢ καὶ τὴν 'Αθηνᾶ κ' ἂν στείλωμε μόνάχους Δὲ φτάνουν νὰ γλυτώσουν τοὺς ἔρμιους τοὺς βατράχους, 'Αμα δὲν πάμε ὅλοι μαζί, βοήθεια νὰ τοὺς δώσωμε. Γιατὶ ἔτσι θὰ μπόρῃσωμε μόνάχα νὰ τοὺς σώσωμε. Μὰ γιὰ φοβέρα στὴν ἀρχὴ ἀστροπελέκι ρίχ' τους. Καὶ τὴν 'ψηλὴ σου θέλῃσι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο δεῖχ' τους.» 'Ετο' εἶπε: κ' ὁ Ζεὺς ἀρξίσε νάστραφτῃ, νὰ βροντᾷ. Κι' ἀστροπελέκια ἀπ' τοῦρανοῦ τὸ δῶμα νὰ πετᾷ. Κι' ὅλος τραντάζεται ὁ 'Ολύμπος καὶ δῶδε-κεῖθε πάει. Σὰν τὸ κορμὶ τῆς καλαμῖδας, ἀγέρι ὅταν φυσᾷ. Κι' οἱ βατράχοι ἀπ' τὸ φόβο τοὺς τρέξαν νὰ κρυπτοῦνε.

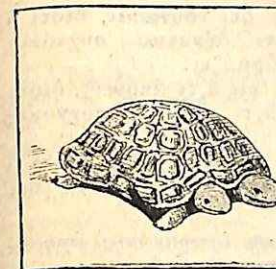
Μὰ οἱ ποντικοὶ δὲν τῶλεγον νὰ φύγουν πρὶν νὰ ἰδοῦνε τῶν βατραχῶδων τὴ γενιὰ ἐσφυρισμένη, ψόφια (Φαίνεται θάθελαν κ' αὐτοὶ νὰ πᾶνε μὲς' στή... Σόφια) Μὰ θύμωσε πιά τότε ὁ Ζεὺς μ' αὐτὴ τοὺς τὴν ἀνάδεια ('Αχ! αἱ Δυνάμεις πάντοτε θὰ μᾶς χαλοῦν τὰ σχέδια!) Κ' ἔστειλε χίλια-δυὸ θεριὰ νὰ φᾶνε τὰ ποντικά. ... Καὶ βγήκαν τότε ἐσφινικά 'πὸ μὲς' ἀπὸ τὰ φύκια Λιθοροπλάτηδες, στραβοὶ, στραβοποδάριασμένοι, Γκαβοὶ, ψαλιδοδόντηδες, διστομοὶ, κοκκαλένιοι, 'Αλλοῖθωροι, ἀπλοχέρηδες, γυαλιστεροὶ στὶς πλάτες, Κουτσοὶ, καθουκοτόμαροι, χταπόδες, ἀκαμάτες, Καμπούρηδες, ἐκάρφωτοι... καθούρια μ' ἄλλα λόγια. Αὐτὰ λοιπὸν ἀρξήσανε τῆς θάλασσας τὰ ὑπόγεια. Καὶ μὲ τ' ἀγριοδόντια τοὺς ποῦ κόβαν σὰ μαχαίρια Δαγκῶνανε τοὺς ποντικούς, κόβοντας πόδια, χέρια, Κεφάλια, μύτες, δάχτυλα κ' ὅτι εὕρισκαν μπροστὰ τους. Μὰ κείνα δὲ φοβήθηκαν—δὲ βλέπαν δὰ καὶ γάτους!— Καὶ τὰ κοντάρια σήκωσαν μὲ φόρα καὶ μὲ φύρια. Καὶ νὰ χτυποῦν ἀρχίνησαν στὶς πλάτες τὰ καθούρια, Μὰ στόμωσαν στὶς πλάτες των τὰ μυτερὰ κοντάρια. Καὶ δίχως ὅπλα μείνανε τάντρετα τὰ παλληκαρία, Κι' ἀπ' τίς καθουροδαγκωνιὲς φοβήθηκαν ἐκεῖνες. Καὶ τὰ κοντάρια πέταξαν καὶ τρέξαν στίς... κουζίνες. Καὶ ὁ 'Ηλιος ἐβασίλευσε. Καὶ τέλειωσεν ἡ μάχη. Καὶ σὲ μιὰ μέρα μονάχα τὴν πάσαν οἱ βατράχοι.

'Αχ! πόσο μοιάζει ὁ πόλεμος αὐτὸς μὲ τὸ δικὸ μας 'Αλλά... παρντὸν ποῦ ὠνόμασα ποντικά τὸ στρατό μας!

Ι. Χ. ΧΕΛΜΗΣ

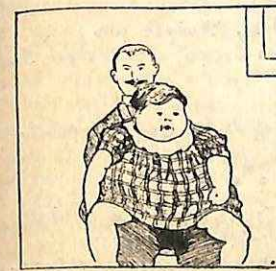
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Χελώνη τερατώδης

λάς, καὶ ὁμως ζῇ καὶ εἶνε ὑγιέστατον.

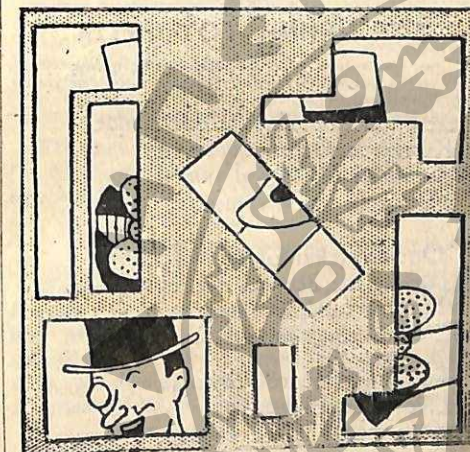
Κ' ἕνα νήπιον τερατώδες

ζῇ 127 ἀγγλικὰς λίβρας! 'Ιδού καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ τερατώδους αὐτοῦ νηπίου ἀπὸ νεωπάτην φωτογραφίαν.

'Εβδομαδιατοὶ Διαγωνισμοὶ

α') Συναρμολόγησις εἰκόνος

Νὰ συναρμολογηθῶν τὰ ἐπὶ αὐτὰ τεμάχια ὥστε νὰποτελεσθῇ ἡ γελοιόγραφία ἐνὸς κυρίου μὲ ψηλὸ καπέλλο.

β') 'Εφθαρμένη 'Επιγραφή

'Εστάλη ὑπὸ τῆς 'Ενθουσιώδους Κυβερνοπούλας

Σ . . . Γ . . . Ν . . . Δ . . . Γ

Νὰ συμπληρωθῇ αὐτὴ ἡ ἐπιγραφή.

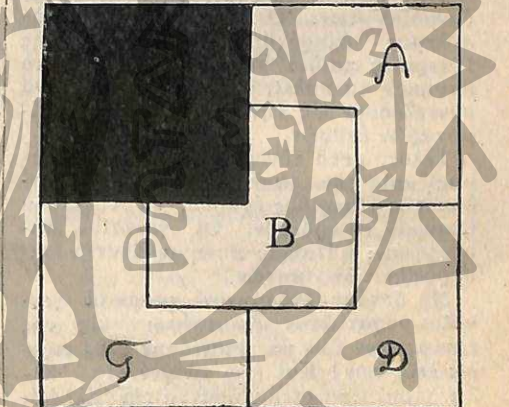
γ') Διὰ τοὺς γαλλομαθεῖς

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος 'Εφευρέτου

main se cinq ne les pas la ressemblent doigts de.

Νὰ μετατεθῶν καταλήλως αἱ δέκα αὐταὶ λέξεις ὥστε νὰ σχηματίσουν μιὰν γαλλικὴν παροιμίαν.

Λύσεις τοῦ 40ου φύλλου

α') 'Ιδού πῶς θὰ διαιρεθῇ τὸ οἰκόπεδον.—β') Κνήμη, κερκίς, περόνη, μετωπικόν, ἐπιγονατὶς.—γ') 'Α la guerre comme à la guerre.

450. Δημῶδες Αἶνιγμα.

Τὰ νειᾶτά μου εἶνε πράσινα.
Μαῦρα τὰ γηρατειά μου.
Χαροποιὰ ἡ θλίψις μου.
Τροφή τὰ δάκρυά μου.

Ἑστάλη ὑπὸ Εὐγενίας Γ. Γιαννιούση

451. Γωνία.

+	*	*	*	*	=	Θεῖον δῶρον.
*	+	*	*	*	=	Ἀρχ. διαμαγωγός.
*	*	+	*	*	=	Γενάρης.
*	+	*	*	*	=	Δὲν παίρνει ἀπουσία.
+	*	*	*	*	=	Νομοθέτης.

Οἱ σταυροὶ Κράτος τῆς Εὐρώπης.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδους Ἑλληνογ

452. Ἐπιγραφή.

Ε
Υ Ε Λ
Ι Σ Α Β Ι
Α Κ Ι Ε Ρ
Ι Α Ι
Δ

Νὰ καὶ μιὰ Ἐπιγραφή.

Πῶς μπορεῖ νὰ διδασθῇ;

Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

453. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνης.

— Μαίρη! μήτε ράπτεις πάλι σήμερα,
μήτε τίποτε. Καὶ ὅμως σοῦ εἶπε νὰ τὸ τε-
λειώσης.

— Ποῦς μοῦ τὸ εἶπε;

— Ἐκεῖνη ποῦ τοῦ λέγω!

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Συμβόλου τοῦ Χριστιανισμοῦ

454. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Νὰ εὐρεθῶν τὰ ὀνόματα πέντε πτηνῶν, τὰ
ὅποια, τὸ πρῶτον μὲ τὸ πρῶτον τοῦ γράμματος,
τὸ δεύτερον μὲ τὸ δεύτερον, τὸ τρίτον μὲ τὸ
τρίτον, καὶ οὕτω καθέξῃς, νὰποτελεῖς Κρά-
τος τῆς Εὐρώπης.

Ἑστάλη ὑπὸ Ἀναστασίου Μπαλτατζιόγλου

455. Ἑλληνοσύμφωνον

ω - υ υ ο υ - η - ε ι ε α

Ἑστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Χ. Ζαφειροπούλου

456. Γρίφος

πάσσο	ὡς	ὡς	οὐ	οὐ
γῆς	ὡς	ὡς	ὡς	οὐ
	ὡς	ὡς	οὐ	οὐ

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Πατριωτικοῦ Πόθου

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 26-27

273. Ὑαίνα (υ, ἐνα).—274. Παῦλος-αὐ-
λός.—275. Ἡ ὁρεῖα.—276. Ὅσσα.

277. Η Σ Α Ι Α Σ 278. Φίλει τοὺς μισοῦν-
Σ Υ Ρ Ο Σ τας. (Ἡ ἀνὴρ γνωστὸς
Α Ρ Η Σ κατὰ ζεύγη, ἐξ ἀριστε-
ρῶν καὶ δεξιῶν ἐναλ-
λάξ.)—279. Τὰ Γιάν-
νινα (ΓΙΑΝΝΗΝΑ.)

—280. ΒΟΛΟΣ (ἄμ-
βων, Ἀτρώπος. Ἑλλάς, Μεσολογγιον, Θά-
σος.)—281. Ὁν ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει.—
282. Εἰ εἰσὶ θεοί, εἰσὶ βωμοί. (εἰς εἶθε - εἰ
εἰς ὕψι - μι).

283. Μυσία (μῦς, ἰα).—284. Ὅσσα (ὅς,
σά.) 285. Κώμη-κόμη.—286. Σέρβια-Σερβία.

287. Μ 288. Π Α Σ
Ε Ι Σ Α Λ Α Σ
Ε Λ Λ Α Σ Σ Α Ο Υ Λ
Μ Ι Α Δ Α Ν Ο Ν Σ Υ Κ Ο Ν
Σ Α Ν Ι Σ Δ Ο Υ Ω
Σ Ο Σ Ν Ω Ε
Ν

289—293. Διὰ τοῦ Ο:

θρόνος, φόνος, σορός,

φόνος, μόνος.—294. ΕΛΛΑΤΗ - ΛΕΡΟΣ -
ΛΙΤΝΑ (Ἑλλάς, Λεῖριον, Ἀρτεμις,
ΤΟΝόγριφος, ἩΣΑίας.)—295. Ὑπόμεινε
ἐν δυστυχίαις (ὑπὸ μὲ ναι ἐν δεῖ-στίχοι ἐς).
—296. Πάταξον μὲν, ἄκουσον δέ.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ δώσωσιν ἀρίστην μύρω-
σιν εἰς τὰ τέκνα των, ἀνευ διαταξέως τῆς
ὕλης αὐτῶν, δὲν δύνανται νὰ τὰ ἐγγράψωσιν
εἰς ὁτιδήποτε σχολεῖον πρὶν ἢ ἐπισκεφθῶσι
τὸ ἐπὶ τῆς λεωφόρου Κοινωτατίνου, ἐναντι
τοῦ Ἀνακτορικοῦ Κήπου Β' ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΜΕΤΑΞΑ
τῶ ὁποῖον κατηρτίσθη ἐπίτηδες διὰ τὰ μικρὰ
παιδιά ηλικίας 5—13 ἐτῶν ἀμφοτέρων τῶν
φύλων.

Οἰκοδόμημα ἔξοχον, αἰθουσαι εὐρεῖαι μεση-
δριναί, κήποι καὶ αὐλαὶ ἀπεραντοί, μέγα ὑ-
πόστεγον, τέλειον γυμναστήριον, Σουηδικαὶ
κρήναι, Lawn Tennis καὶ λοιπαὶ ἐγκαταστά-
σεις παιδιῶν, σχολικὴ ἐπίπλωσις πολυτελής,
προσωπικὸν ἐκλεκτόν, ἐπίδουλός ἐνδελεχῆς,
λεωφορεῖα ἰδιόκτητα μεταφέροντα τὰ μακρὰν
οἰκοῦντα καὶ περιβάλλον ἐν γένει θαυμάσιον,
καθιστῶσι τὸ Β' Τμήμα τῆς Ἑλληνογαλλικῆς
Σχολῆς ἐν ἐξοχικῶν Ἑλβετικῶν Σχολείων, τὸ
ὅποσον συνεκέντρωσε τὰ τέκνα τῶν ἀρίστων
κοινωνικῶν τάξεων.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν
λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5
μόνον] μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ
κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλαττωσὶς ὅρος 15
λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ διαιωνότατοι τῶν 15 πληρο-
νῶνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος ἔ-
στω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ
ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἑξ-
λέξις ἀπλᾶ. — Αἱ μὴ συνδρομεύμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντι-
τίμου ἀγγελία δὲν δημοσιεύονται].

Παπαρούνα, Σουλφίς, δέχεσθε ἀνταλλα-
γὴν τοπείων; — Νόστιμον ἦμαρ.

Σουλφίς, Δροσούλα, δέχεσθε ἀνταλλαγὴν
γῆν καλλονῶν; — Ἀπολεσθὲν Ἰδεῶδες.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ",

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν: Πρόε-
δρος: Διάβολος Γιαννιώτης, Ἀντιπρόε-
δρος: 26η Ὀκτωβρίου, Ταρίας: Ὑψηλό-
φρων Ἑλλην, Γραμματεὺς: 21η Φεβρουα-
ρίου, Μέλη: Ἡρώς τοῦ Σουλίου, Μέγας
Στρατηλάτης, Πειρακτῆριον. Ἀνακηρύσσον-
ται ἐπίτιμα μέλη: Ἑλληνικὴ Θεοῦ, Ἑλ-
λὰς τοῦ Ρήγα. Γενικοὶ ἀρχηγοί: Δωδωναῖος,
Εὐγενὴς Ἰδανικόν.
(Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Συλλόγου) (II' 390)

Ψηφίσατε τὸ ὑπὸ τοῦ πανισχύρου Θρι-
άμβου ὑποστηριζόμενον Δοξασμένον
Δεμίρ Ἰσάρε. (II' 391)

Διαγωνισμοί: Ἀπροσδόκητον. — Γ' γίνε-
ται ἐν ἄσπρον μανθῆλιον ὅταν πᾶσι εἰς
τὴν Μαύρην Θάλασσαν;

Ὁ εὐρὺν στέλλει λύσεις μὲ ἐν ἀσφράγι-
στον 10λεπτον δι' ἐκάστην. Μεταξὺ τῶν λυ-
τῶν θὰ γίνῃ κλήρωσις, καὶ ὁ τυχερὸς θὰ
λάβῃ ὡς βραβεῖον τὰ ὑπ' ἀριθ. 1—40 φυλ-
τῆς "Διαπλάσεως". Προθεσμία μέχρι τέλους
Σεπτεμβρίου. Διεύθυνσις: Ὁνειροπόλον Ψυ-
χὴν, διὰ Δ. π. γ. Κόρινθον.
Δοξασμένο 1912. (II' 392)

Νίκος Ε. Γιοκαρίνης

Poste-restante

(Θερίμβος) Ἀθήναι (II' 393)

ΑΤΡΟΜΗΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ

Ὑποψήφιον Δημοψηφίσματος (II' 394)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 40 ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 337).

ΑΙΓΙΝΗΣ: Νικηφόρος Ἑλλην.
ΒΟΛΟΥ: Κωνσταντῖνος Ι. Παῦς.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Τάκης Γ. Μπαγδατόπουλος.
ΙΟΑΚΗΣ: Ἰουλία Ν. Μερακίτη.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Πελ. Καλαμάκος, Κωνσ. Θ. Σα-
γώνιας, Τηλ. Πούλος.
ΥΔΡΑΣ: Ἀθανασία Ράλλη.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Δημ. Ε. Ὀλύμπιος, Γ. Καϊμακού-
δης, Ἰσαακ Φόρης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα
ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτὶδα καὶ ἐκλήρωθη ὁ
ἐν Πειραιεὶ ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ ΚΑΛΑΜΑΚΟΣ ὁ ὁ-
ποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 εἰς 31.

Ἐξεδόθη ὁ Πρῶτος Τόμος τοῦ

"ΘΕΑΤΡΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ",

κ' ἐτοιμάζεται ὁ Δεύτερος

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τεχνικά, μορφωτικὰ καὶ ἡθικά, ἐκδο-
θῆναι ὑπὸ τῆς „Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν“.

Ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰ-
κόνες) φρ. 6. Χρυσὸς. φρ. 8.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς,
φρ. 0,60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόγου, (20 εἰκό-
νες) φρ. 3,50. Χρυσὸς. φρ. 5.

Δεῦκωμα μικρῶν μυστικῶν,
ἑκάστον τετράδιον φρ. 0,15

Δέσμη 7 τετραδίων φρ. 1,—
Δέσμη 15 τετραδίων φρ. 2,—
Δέσμη 25 τετραδίων φρ. 3,—

Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόνες) φρ. 3,50.
Χρυσὸς. φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποιήματα)
φρ. 1,50. Χρυσὸς. φρ. 2,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.
Χρυσὸς. φρ. 5.

Παιδικοὶ Διάλογοι (Κουρτίδου) Σε-
ρὰ Α' φρ. 1,20. Σερὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θεάτρον (Ξενοπούλου)
φρ. 2, γρυσόδετον φρ. 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδες) ἑκα-
στον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὅμοι,
φρ. 2,50.

Πρὸς δ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ.
3,50. Χρυσὸς. φρ. 5.

Ὁ Πυρετοπώλης (24 εἰκόνες) φρ.
3,50. Χρυσὸς. φρ. 5.

Ὑπερ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ.
3,50. Χρυσὸς. φρ. 5.

Ὁ Φῶτης. Ἑμμετρον Διήγημα ὑπὸ
Χρ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.

ΔΑΡΥΓΓΟ-ΑΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Πλατεία Ὁμονοίας

Ὁδὸς Δώρου 8α

Ὁραὶ ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5